

**[Hans Hedtoft.]**

dede os, at vi ingen positiv Plan havde at stille op. Mærkeligt nok sagde den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Sønderup, det modsatte. Hvem skal jeg nu holde mig til, den højtærede Statsminister eller Venstres Ordfører? Jeg tror, jeg vælger den sidste. Jeg bliver nødt til denne Gang, hvad jeg vistnok ikke har gjort tidligere, at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Sønderup, hvis Tale, synes jeg, var tungt henskridende som Karup Aa, holdt, som den var, paa det jyske Maal, som han tolker paa en saadan Maade, at alle vi, der stammer fra Jylland, ikke kan undgaa at føle os grebet af vort hjemlige Sprogs Skønhed. Der er ikke noget at sige til, at Talen var tungt henskridende. Det kneb for ham at faa Ægthed og Harmoni i de Hosianaraab, som enhver Regeringsordfører skal bestræbe sig for at udstøde, naar han staar her paa Talerstolen ved en Lejlighed som denne. Det maa være et drøjt Job at skulle i Gang med, og derfor skal meget tilgives den udmærkede Kollega.

Han roste først den økonomiske Sanering, der var gennemført her i Landet. Ak ja! Det var af gode Grunde, han ikke sagde ret meget om Venstres Valgløfter med Hensyn til Økonomien, de færre Skatter og færre Restriktioner, de letsindige Løfter fra mere end Halvdelen af Venstres Rigsdagsgruppe om aldrig at medvirke til Eengangsskatten. Det var af gode Grunde, han gik let hen over, at Socialdemokratiet netop med Hensyn til den økonomiske Sanering har paavist positive Udveje, har ønsket en Form for Eengangsskattens Gennemførelse, der vilde have givet 600 Mill. Kr. mere, og en Stabiliseringsfond, der vilde have aflastet Statskassen for Forrentning med 2 pCt. og Amortisation af 500 Mill. Kr. Det var af gode Grunde, han gik let hen over, at Venstre — og det er det ulykkelige ved den økonomiske Politik, der har været ført — slet ikke har gennemført den økonomiske Sanering til Bunds, fordi Venstre ikke vilde, ikke fordi Venstre ikke har kunnet faa politisk Styrke dertil. Der holdes undertiden, særlig ved Venstres Grundlovsfester, smukke Taler. Efter at have skældt Socialdemokratiet ud taler man sentimentalt om Nødvendigheden af et Samarbejde mellem Arbejder og Bonde. Ogsaa paa det Omraade

har Venstre sin historiske Chance nu. Hvad kunde der ikke have været gennemført i Retning af økonomisk Sanering, hvis Venstre vilde have udnyttet det socialdemokratiske Partis Medlemmer i denne Sal, men det vilde Venstre ikke. (*Kristen Amby*: Det er et Tilsagn for Fremtiden!). Ja, nu vil det ærede Medlem Hr. Kristen Amby lave Storpolitik, han taler om et fremtidigt Tilsagn. For os er det stadig Politik, det gælder. (*Tilraab*: Hør!). Det er ikke Tilsagn til den ene eller den anden Side, det er en Politik, der kan gennemføres, en Politik, som gaar ud paa at naa positive Resultater til Gavn for vort Folk og vort Land og ogsaa til Gavn for den Befolkningsklasse, vi repræsenterer.

Det ærede Medlem Hr. Sønderup beskæftigede sig ligesom den højtærede Statsminister under Opremsningen af de gode Gerninger ogsaa med den Bedrift, der var udført ved Standsningen af offentlige Arbejder. Det ærede Medlem sagde — det gjorde mig lidt ked af det, at han vovede sig saa langt ud i Overdrivelsen —, at det er aabenbart Socialdemokratiet ligegyldigt, paa hvilke Omraader der arbejdes, og saa vilde han tage Patent paa den Opfattelse, at Venstre vilde stille Arbejdskraften til Raadighed for det private Erhvervsliv. Det er nu lidt for letsindigt. Jeg ved godt, at saadan noget skal staa i Venstrepresen fra nu af, til Landstingsvalget er ovre; jeg kan bare ikke begribe, at det skulde være nødvendigt at føre en saadan Propaganda, og slet ikke for en Regeringsordfører.

Enhver ved, at vi har akkurat den samme Opfattelse. Vi ønsker, at der skal være Arbejdskraft til Raadighed for det private Erhvervsliv, naar der er Arbejde i det private Erhvervsliv. Det ærede Medlem ved ogsaa, at da vi i sin Tid diskuterede Cirkulæret af 19. Marts om Standsning af de offentlige Arbejder, da var det principale Synspunkt fra vor Side jo slet ikke det, man i Dag i letfærdig politisk Agitation gør det til, at vi for enhver Pris vilde have offentlige Arbejder gaende og have Folk beskæftiget ved offentlige Arbejder, uanset om det private Erhvervsliv kan beskæftige dem. Jeg ved godt, at det i Venstres Ungdomsorganisation er moderne at opstille den Slags Paastande, men det har ikke det fjerneste med virkelig Politik at gøre.